

Qui no coneix... Nasi Muncunill

PEL SENYOR RAMON

Hi ha manresans que són discrets però del tot necessaris: posem-hi el Nasi Muncunill -Ignasi Muncunill i Roca, per ser precisos, que va créixer a l'ombra de la Muralla, a la botiga del pare, que ja havia estat taller de pintura de l'avi, davant de la plaça de Valldaura. Les pintures Muncunill!, tan arrelades que us costa creure que ara mateix -ara que llegiu això- la botiga fa anys que no hi sigui. El cas és que al Nasi no el van lligar els pinzells ni les teles, ni els virolats tubs de pintura a l'oli Mir, però li'n devia quedar un regust creatiu i inquiet. Per això, després de passar per la Salle i continuar estudiant fins a esdevenir un respectable arquitecte tècnic -l'aparellador del Nou Congost, o del Centre Cívic Joan Amades!-- el Nasi va penjar casc i botes per dedicar-se a l'animació cultural. D'això ja en fa vint anys. Hi havia hagut el pas pel Mijac de la Mercè i també algunes primeres col·laboracions amb el CAE. Hi havia hagut Xàldiga o l'experiència de la cooperativa Rodabosc. Però l'any 1994 finalment s'incorpora a l'equip tècnic del CAE en una decisió valenta. El recordeu, oi? Des d'aleshores el Nasi ja hi ha fet tots els papers de l'auca. Des d'un projecte i pressupost fins a moure les tanques d'una festa. Creant equips, sumant propostes, multiplicant serveis: des d'aquell primitiu Centre d'Animació i Esplai fins l'actual CAE Formació i Serveis Socioculturals. I és clar que no ho ha fet sol! Però s'hi ha capbussat a la manera orsiana: l'home que treballa i que juga! Perquè li agrada jugar, és clar, i creu que cada monitor i cada activitat que formula és com aquelles antigues capsas d'aquarel·les: pura energia creativa. Ara, però, al servei de la comunitat.

Il·lustració: Maria Picassó